

BUỒN VUI ĐỜI THẨM KÍCH.

Hồi ức của Hà Quế Linh

Hình: Hà Quế Linh và THT (phải) trong một chuyên tăng phái cao nguyên

Nói đến thám kích, có nhiều người không hiểu nó từ đâu ra và có đặc biệt gì, đây là một binh chủng chỉ dành riêng quân khu 2 với 13 đại đội từ 401 TK đến 413 TK và được chia cho sư đoàn 22 sáu đại đội từ 401TK đến 406 TK và sư đoàn 23 từ 407TK đến 413 TK để phù hợp với địa thế núi non hiểm trở của vùng cao nguyên, theo tiếng Mỹ gọi là Highland scout. Các đại đội này phần đông là các sắc dân thiểu số, được hưởng trợ cấp nguy hiểm binh chủng, như nhảy dù, biệt động quân, hay TQLC. Khi mới thành lập từ sĩ quan đến binh sĩ phần đông sắc tộc cao nguyên, sau này các sĩ quan người kinh được lần lượt thay thế.

Trước năm 1970 các đại đội TK được cố vấn bởi các sĩ quan LLDB Mỹ đảm trách.

Để bảo vệ an ninh phòng thủ cho BTL sư đoàn 22 còn đồn trú tại Bàngì gồm có hai đại đội thám kích 401, 405 và đại đội 22 trinh sát. Ba đại đội này biệt lập dưới sự điều động của phòng Nhì và phòng Ba sư đoàn, nó là những con cưng và đơn vị tôi 405 TK được vinh hạnh trong nhóm này.

Sau khi Thiếu tướng Triển bàn giao chức Tư lệnh cho Đại tá Đạt từ tỉnh trưởng Phước tuy Vũng tàu ra thay thế. Đại tá Lê khắc Lý tham mưu trưởng giàu kinh nghiệm và phục vụ lâu năm tại BTL sư đoàn, đã từng vạch kế hoạch hành quân đem lại nhiều thắng lợi cho sư đoàn ai cũng nghĩ ông sẽ lên thay thế. Nhưng nào ngờ ông được điều động lên Kontum nhận chức vụ tư lệnh tiền phương, vì vậy có sự lúng cụng giữa các vị đại tá với nhau.

Bộ tư lệnh tiền phương là hậu thân BCH Biệt khu 24 do Đại tá Nguyễn bá Liên chỉ huy, bị tử nạn rớt trực thăng trong khi thị sát chiến trường. Lực lượng chính của biệt khu gồm có trung đoàn 42 biệt lập và ba đại đội thám kích 403, 404, và 406, nay được sát nhập sư đoàn 22. Kể từ khi Đại tá Lý lên nắm chức tư lệnh tiền phương lần lượt đưa các sĩ quan nòng cốt của sư đoàn lên thay thế các đơn vị trưởng như trung úy Lê văn SỔ đại đội phó 401 TK lên làm Đ Đ Trưởng 403 TK thay Đ/U Lâm bình Sanh. Đ/U Ngô đình Thiên Đ Đ Trưởng 22 trinh sát lên thay Đ Đ trưởng 406 TK do Đ/u Ngô Thạnh và tôi Đ Đ trưởng 405 TK lên thay Đ Đ 404 TK của Đ/U Hồ Hữu và sau cùng là TR/TÁ Nguyễn hữu Thông thay thế trung đoàn trưởng 42 do trung tá HAI chỉ huy.

Khoảng tháng 6 năm 71 chiến sự vùng cao nguyên nở rộ, những trận đánh khốc liệt, liên tục từ Tam biên càng ngày càng lấn sâu vào nội địa, chúng bao vây các căn cứ 5 và 6 là những tiền đồn phòng vệ của thị xã Kontum. Về hướng Bắc và tây bắc chúng đe dọa tiền đồn Banhet, chi khu Dakto và Tân cảnh BCH trung đoàn 42. Về hướng nam trên trục lộ 14 từ Pleiku lên Kontum, đèo Chupao là địa điểm trọng yếu, xương máu cả 2 bên đổ ra không ít. Hôm nay ta chiếm lại đèo, ngày mai đèo lại bị địch chiếm, dẫn co qua lại gây thêm máu đổ, thịt nát cho lớp thanh niên sinh lăm thế kỷ cả Nam lẫn Bắc.

Đại tá Lý, Tư lệnh tiền phương, phải chống trả hết mặt trận này đến mặt trận khác mà trong tay chỉ có một trung đoàn 42 gồm 4 tiểu đoàn và 3 đại đội thám kích, thỉnh thoảng được tăng viện vài tiểu đoàn của trung đoàn 47 hoặc 41, bức chỗ này vá chỗ kia, càng ngày càng te tua. Địch thừa thắng xông lên lấn sát vào, lực lượng ta không còn đủ quân số phòng thủ cũng như tăng viện Tiểu đoàn 1/42 do Đ/ư Quỳnh tan hàng kể đến tiểu đoàn 2/42 của Đ/ư Vương thành Lân te tua tan hàng. Tình thế quá bi đát, không còn quân số bổ sung. Ông đưa ra kế hoạch đột xuất đánh vào hậu cần địch ở Campuchia, huỷ diệt các kho lương thực, súng đạn, triệt hạ đường tiếp liệu, buộc lòng chúng phải giảm áp lực, và như vậy ta mới có thể vùng dậy hít thở lấy sức chống đỡ. Kế hoạch hay, táo bạo, nếu thực hiện tốt sẽ hiệu quả ngay.

Trong phòng họp hành quân, tin tức tình báo cho biết các lực lượng chiến đấu địch đều bung ra các mặt trận, hậu cần chỉ còn ít lính đi, què mề sứt, không cần lực lượng lớn để tiêu diệt, dao trâu chém ruồi phí công!. Thế là Đại đội tôi lại nhận cái công tác oan nghiệt, vừa giết mấy tên lẻ tẻ này, vừa phá hủy các kho súng đạn, lương thực rồi được thả vào và bốc ra bằng trực thăng dễ như lấy đồ trong túi. Lệnh cho tôi sang phòng tư nhận chất nổ và máy chụp hình, phá đầu chụp ảnh đó để chứng minh công tác đã thi hành.

Hai ngày ngồi ở bãi đáp trực thăng chờ đợi, dưới bầu trời u ám, là 2 ngày mưa gió trong lòng chúng tôi. Những giả thuyết được nghĩ đến:

Nếu vì lý do nào trực thăng không thể bốc chúng tôi về thì sao? đem con bỏ chợ, tự tìm cách về, mưu sinh thoát hiểm.. Nếu tin tức tình báo sai, gặp lực lượng địch đông, thì đại đội tôi coi như chuối đứt miệng voi, làm sao chống trả? thì áp dụng chiến thuật lấy ít đánh nhiều, nếu không xong thì dùng tam thập lục kế chém về bên tẩu.. và nếu có các ụ phòng không khai hỏa, đáp xuống cũng khó và bốc lên lại càng khó hơn. Chuyển đi này, rủi nhiều may ít, thập tử nhất sinh có thể bỏ xác trên đất người, nên tôi không dám ra lệnh trực tiếp cho binh sĩ chỉ hạn chế cho các sĩ quan trung đội trưởng mà thôi. Nhưng vẫn có dư luận xầm xì, nghi ngờ cuộc hành quân hơi đặc biệt vì có máy ảnh và chất nổ.

Từ hướng Đông chiếc trực thăng từ từ đáp xuống, vị Đại tá tư lệnh sư đoàn 22 Lê đức Đạt được tiếp đón đưa vào phòng thuyết trình, có tên TRAI THỜI LOẠN Đại tá LÝ chỉ lên bản đồ và trình bày kế hoạch hành quân của mình, đánh thọc sâu vào hậu cần địch, dùng một đại đội thám kích...

“Dẹp Dẹp.. Anh đã chụp bao nhiêu tiểu đoàn rồi, bây giờ còn mấy đại đội thám kích anh định giết luôn hay sao??” Đại tá Đạt la lớn và.. kế hoạch được huỷ bỏ.

Tôi đứng ngoài cửa sổ phòng họp rình nghe, người nhẹ như bông, mừng hết lớn, như chết đi sống lại và đại đội tôi thoát một đại nạn.

Kể từ đó không thấy Đại tá LÝ ở tiền phương và đích thân Đại tá tư lệnh sư đoàn 22 trực tiếp chỉ huy mặt trận cao nguyên trong mùa hè đỏ lửa., đối đầu với tướng VC Hoàng minh Thảo mặt trận B3. Lực lượng địch gồm 3 sư đoàn chính quy sư 320 thép, sư 2 sao vàng và sư F 10

Phần tôi cũng gian nan không kém,thoát được nạn này lại gặp họa khác,tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Tôi được lệnh khẩn cấp đi thay thế đại đội 406 thám kích do Đ/ư Thạnh chỉ huy đang tăng phái cho trung đoàn 45 sư đoàn 23. hành quân vùng rừng núi phía tây Pleiku

Khi trình diện trung tá CHÀ trung đoàn trưởng 45, được biết Đ/ư Thạnh bị truy tố ra tòa án quân sự vì không tuân lệnh thượng cấp. Lý do mấy tiểu đoàn của trung đoàn 45 của ông tiến chiếm mục tiêu trên đỉnh đồi...bị thất bại,hy sinh quá nhiều, sẵn có con ghè tăng phái 406 TK của sư đoàn 22 tội gì không xài . Ông ra lệnh cho Đ/ư Thạnh tấn công tiến chiếm mục tiêu. Nhưng Đ/ư Thạnh là sĩ quan từng trải dày kinh nghiệm chiến trường cao nguyên, đòi xin cho được pháo binh yểm trợ mới tiến quân, ông bảo anh là thám kích bằng mọi cách phải vào. Đ/ư Thạnh dậm chân tại chỗ không tiến được dưới hỏa lực quá mạnh của địch. Sau cùng ông bảo làm bãi đáp ,máy bay sẽ bốc Đ/ư Thạnh về họp bàn lại kế hoạch. Khi máy bay đáp Đ/ư Thạnh vừa bước lên,liền bị cận vệ tr/tá Chà tước vũ khí và bị đánh ngay trên máy bay,khi đáp xuống BCH trung đoàn tại ngã ba Phú Mỹ nằm trên trục lộ 14 đã có sẵn quân cảnh áp tải.làm thủ tục truy tố ra tòa .

Sau khi trình diện, ông ra lệnh cho tôi vào thay thế và tiếp tục tiến quân. Tôi nghĩ thầm sư đoàn 23 có 7 đại đội thám kích, tại sao ông không sử dụng,chúng tôi thuộc sư đoàn 22 lại được ông chiếu cố,xài con ghè này quá kỹ, kinh nghiệm trước mắt đã thấy,hở miệng là tù, mà nhắm mắt thi hành là bỏ mạng,gỡ ra chiến trường biết than thở cùng ai.?

Trước tình thế tiến thoái lưỡng nan này quá là nguy hiểm, địa thế hiểm trở rừng núi cao nguyên lần đầu tiên tôi mới đổi lên còn xa lạ. Đơn vị thám kích,có nhiệm vụ lấy tin tức,bắt cóc cán bộ địch, đi từng toán nhỏ,nhảy diều hâu, đánh chớp nhoáng,mục đích chính xâm nhập vào lòng địch lấy tin tức tình báo,chứ ít khi tấn công chiếm mục tiêu. Cái khó là cái khôn,tôi tức tốc gọi về hậu cứ,mang hết vũ khí nặng,súng cối, đại bác, đại liên 50, đại liên 30.Chúng tôi là những đơn vị đánh nhanh rút lẹ không bao giờ dùng đến vũ khí nặng xếp vào kho lâu ngày rồi quên,nay được dịp xài đến.

Trận chiến bắt đầu mở màn,súng cối và đại liên 50 bắt đầu khai hỏa,bắn xối xả lên mục tiêu,chứng tỏ cho địch biết đây là đơn vị cấp tiểu đoàn.Chúng tôi áp dụng chiến thuật hù dọa như đuổi chim,cứ thế vừa bò lên vừa bắn và không mấy khó khăn , chúng tôi đã chiếm được mục tiêu. Có lẽ đây là cái hên trời cho, địch đã rời bỏ vị trí trước khi tôi đến.

Lập tức báo cáo về trung tâm hành quân trung đoàn 45,nhận được tin chiến thắng tr/tá Chà bay lên thị sát chiến trường,báo tôi thả trái khói để xác định vị trí.,y chang tôi đã ở đỉnh đồi. Tôi đã để một điểm son trong mắt vị Trung đoàn trưởng khó tính,ngghiêm khắc. Ông lập tức đề nghị cho tôi huy chương anh dũng bội tinh với ngôi sao bạc.,tuyên dương trước sư đoàn.

Sau đó đơn vị tôi được rút ra về đóng căn cứ giữ cầu 110 (hồ leo) ngoài tầm pháo binh yểm trợ. Đây là căn cứ nhỏ nằm bên trục lộ 14 nối liền Banmethuộc và Pleiku giữa núi rừng heo hút.Tình hình lắng dịu,hơn nửa cuối tháng,tôi phải trở về hậu cứ ở Kontum để nhận lương cho lính,.. Sáng sớm hôm sau tôi nhận điện thoại báo trình diện Tư lệnh gấp. Bước vào bộ Tư lệnh tiền phương Đ/tá ĐẠT la to

“,anh biết đơn vị anh khi hôm ra sao không??anh bỏ đơn vị đi có xin phép ai không??” tôi ấm ớ trả lời dạ có xin phép tr/tá Chà , Ông bốc máy lên gọi nhưng không gặp tr/tá Chà, ông xỉ vào mặt tôi la lớn “ ĐẠI TÁ VỚI ĐẠI TÁ TÔI CÒN CHO VÁC CHIẾU RA TÒA CỬ ANH Ở TÙ MỘT GÔNG.”(tôi liền nghĩ đ/tá với đ/tá chính là ông với đ/tá LÝ) và ông bảo tôi trở về đơn vị gấp.Thật ra khi tôi về kontum lãnh lương có ghé lại BCH hành quân trung đoàn 45 để xin phép nhưng

không gặp,tôi chỉ nói với th/tá trưởng ban 3 rồi đi luôn. Khi trở lại đơn vị tôi ghé vào trung đoàn xin gặp tr/tá CHÀ ông vui vẻ giúp tôi là đã có xin phép nếu đ/tá ĐẠT hỏi,hơn nữa đại đội tôi khi hôm lại chiến thắng,do tr/u đại đội phó chỉ huy đẩy lui các đợt tấn công của địch,gây nhiều thiệt hại,tử vong nên chúng hốt xác rút lui ,đơn vị tôi an toàn.

Với quân số đầy đủ trên 100,nằm giữ an ninh chiếc cầu 110,nước trong leo lẻo,cá lội đầy sông,thả một quả lựu đạn,cá nổi trắng sông,cá đại đội ăn không hết,còn phơi khô,lính thương đem làm mắm

Cứ chiều chiều ngồi nhìn những dãy núi trước mặt về hướng Tây,nơi mà các tiểu đoàn của trung đoàn 45 bị thất trận,rồi đẩy thám kích chúng tôi vào,những bầy kên kên bay về đen một vùng trời. Có lẽ xác chết cả hai bên giữa rừng sâu không bên nào kịp mang đi. Thành thoảng có những thiếu phụ dừng xe ghé lại căn cứ tôi hỏi thăm tin tức chồng,tôi chỉ biết chỉ về hướng núi xa xăm , chia xẻ nỗi buồn và chính đơn vị tôi đã dẫm chân lên vùng đất tử thần ấy,may mắn trời thương còn trọn vẹn kéo ra, để nằm đây nhìn lại một góc trời tang thương theo bầy kên kên no mồi!!.

Kéo dài hơn một tháng,quân số cứ giảm dần,vì bị sốt rét, mỗi ngày phải cấp cứu tải về bệnh viện 3,4 mạng bị sốt rét cấp tính,có vài ba mạng cứu chữa không kịp bị chết.,khi được lệnh rút về quân số còn lại phân nửa không quá 60 tên,mặt mày tái xanh,tóc tai râu ria bơ phờ, đúng là tàn quân khi kéo về hậu cứ, mặc dù thắng trận trời cho.cũng có huy chương như ai.

, Được nghỉ dưỡng quân,và bổ sung quân số,hằng ngày tà tà mở đường giữ an ninh trục lộ từ kontum lên Tân cảnh.Một buổi sáng đẹp trời,sau khi rải quân và lục soát xong tôi ghé vào nhà dân bên đường, kéo theo vài sĩ quan trung đội trưởng lai rai tán dóc ,chiếc xe jeep đậu bên đường, trên bánh xe reserve có vẽ con hắc báo dấu hiệu đơn vị 404 TK. Một chiếc trực thăng bay dọc theo trục lộ vụt qua rồi vòng lại trên mái nhà tôi đang lai rai, nghi có quan lớn,tôi phóng xe chạy giả bộ như đi kiểm soát các vị trí đóng quân,xe tôi chạy đến đâu may bay theo đến đó và cuối cùng hạ thấp đáp ngay trước đầu xe tôi. Chắc có chuyện không lành,bóng dáng vị tư lệnh đứng giữa đường vẫy tay gọi tôi lại, chưa kịp xuống xe trình diện Đ/tá ông đã phóc lên xe bảo chở lên Dakto Tân cảnh .Trên đường đi ông bảo ghé vào các đồn bót Địa phương quân ,các căn cứ pháo binh ông hỏi han khuyến khích an ủi binh sĩ và cuối cùng tôi đưa ông vào BCH trung đoàn 42,. Trút được gánh nặng,không bị khiển trách,tôi nghĩ mới ngày nào ông đòi cho tôi đi tù mục gông,nay lại vui vẻ chận xe tôi,không chịu đi máy bay đòi đi đường bộ,lại gặp lúc tôi có hơi men sợ ông quở phạt,nhưng ông phớt lờ vui vẻ, ít có vị Tư lệnh nào xăm mình đi trên đoạn đường nguy hiểm trong thời kỳ chiến trường sôi động đầu năm 72, bởi có thể bị phục kích bất cứ lúc nào.

Cả vùng cao nguyên đạn nổ vang rền,khoí súng mịt mờ các đơn vị thay nhau xa luân chiến.81 biệt cách dù rút ra lữ đoàn 2 dù vào,biệt động quân thay nhau liên tục và các trung đoàn 47,41 thay nhau trấn sơn bình hải,chỉ có Trung đoàn 42 và 3 đại đội thám kích phải đưa lưng chịu trận từ đầu mùa đến te tua rồi tan hàng. Đầu tháng 3 năm 72, đơn vị tôi 404 TK và 406 TK của Đ/u Thiên có nhiệm vụ giữ an ninh vòng đai căn cứ pháo binh 2 pháo đội, một pháo đội dù và một pháo đội sư đoàn,mỗi pháo đội một đại úy chỉ huy. Căn cứ pháo binh dã chiến này do công binh ủi một vòng đai rộng nằm trên trục lộ từ sân bay Phượng hoàng lên Banhet 3 km. để yểm trợ cho các cánh quân dù . Tôi được chỉ định làm căn cứ trưởng chỉ huy tổng quát về mặt an ninh. Sau những ngày vất vả xây dựng công sự phòng thủ xong,thấy tình hình hơi yên ổn,tôi gọi phone mời 2 Đ/u pháo binh và Đ/u Thiên 406 TK lại hầm của tôi lai rai giải sầu. Ngoài trời lạnh buốt, chúng tôi phải choàng những chiếc jacket trùm đầu ngồi trên nóc hầm lai rai với

mấy lát thịt hộp quân tiếp vụ. Khoảng 12 giờ khuya đèn hết pin tối đen, chúng tôi dùng pin c25 máy truyền tin, mất hứng, lại hơi men đã thối, Đ/u pháo binh dù bốc máy gọi về khẩu đội bảo dựng nòng bắn trái sáng. . Bịch bùm trên bầu trời sáng tỏ chúng tôi tiếp tục nhậu cười nói hi hỏ. Liền sau đó mìn chiếu sáng ngoài bờ rào phòng thủ xa xa phức cháy, chúng tôi thấy vậy bắt đầu bàn tán, coi chừng VC. Đ/u Thiên 406 TK nói trời lạnh cắt ruột đặc công cũng người chứ mình đồng da sắt gì chịu nổi., Đ/u pháo binh sư đoàn cho biết đây man nai nhiều lắm, biết chừng mình bắn đèn sáng nó giật mình nhảy bậy trúng mìn. Đúng đúng pháo binh dù nói, man nai tau bắn theo man nai, biết đâu ngày mai có thịt tươi nhậu tiếp, anh bốc máy gọi về pháo đội ra lệnh hạ nòng bắn trực xạ, pháo binh sư đoàn cũng tức khí đâu có thua gì dù, hai anh thi nhau bắn mệt nghỉ. và cuộc vui tang theo, mang hơi men chìm vào giấc ngủ say vùi

Sáng ra lính tôi đi kiểm soát vòng đai và gỡ mìn bẫy, thì hơi ôi không còn một quả mìn nào, bọn đặc công gỡ hết, máu me vung vãi đầy bờ rào kiểm soát kỹ thấy 3 xác te tua bầy nhầy., mình mấy bôi đen, chỉ mặc chiếc quần đùi rách ben, chắc chúng tha đi không kịp đành bỏ lại. Đường đi của đặc công đã bò sát vào hầm tôi vì chúng bò đến đâu cắt kềm gai, gỡ mìn, xong là đánh dấu cho bộ binh bò theo bằng những miếng bẹ chuối trắng cắt từng miếng lớn hơn con cờ domino. Bên góc hầm tôi được chúng ưu ái tặng cho mấy miếng. Quy luật đặc công mặc dù đã lọt vào lòng địch rồi chưa tới giờ tấn công là phải ém quân chờ lệnh nhờ thế chúng tôi thoát chết. Lệnh tấn công chưa bang, còn chờ các đơn vị bạn để hiệp đồng tác chiến thì đã bị pháo trực xạ, vỡ kế hoạch đành hốt xác tháo chạy...

Tôi báo cáo về BTL tiền phương bị địch tấn công chúng tôi chống trả mãnh liệt, chặn đứng những đợt tấn công biển người phải dùng đến pháo binh trực xạ kết quả 3 vc bỏ xác tại chỗ và một số chất nổ. beta.

Sau này tôi bắt được đặc công của chúng mới biết được lối gỡ mìn trong đêm tối sợi chỉ cước nhỏ giăng dài ban đêm làm sao thấy vấp vào là mìn nổ thế mà chúng mò lấy hết, không sót, bằng cách chúng dùng một sợi lạt tre mỏng bò đến đâu chúng đưa sợi lạt từ dưới đất lên nhẹ nhẹ nếu vấp phải sợi cước là chúng biết ngay và lần mò về 2 đầu sợi cước sẽ gập quả mìn gỡ ra và cột chặt bỏ vào từng đống ,xong rải bẹ chuối cho đồng bọn đi theo, bẹ chuối trắng ban đêm sáng như lân tinh.

Ai nói uống rượu là chết người, nhờ rượu mà chúng tôi thoát chết, có hơi men nên chàng Đ/u pháo binh dù ra lệnh bắn trái sáng để thấy đường nhậu tiếp, rồi hạ nòng trực xạ bắn man nai ngày mai có thịt tươi nhậu tiếp, ai ngờ mấy chú đặc công xăm mình đưa lưng đỡ đạn, sáng ra cho chàng 3 con nai đen thui 2 cẳng lạnh người, Thấy cảnh này nếu có thịt nai tươi thật chắc chàng cũng lắc đầu từ chối. Lại một chiến thắng RƯỢU cho, tôi được đề nghị thưởng huy chương.

Trận chiến ngày càng ác liệt, đạn pháo 130 ly bắt đầu rót vào Tân cảnh, căn cứ dã chiến Charlie thất thủ, trung tá dù tiểu đoàn trưởng Trần đình Bảo hy sinh, con đường huyết mạch độc đạo kontum Tân cảnh bị vc tràn ra đóng chốt, bốn mặt đều bị vây hãm, nhìn chỗ nào cũng khói súng , đạn bom nổ rền trời các đơn vị càng ngày co cụm về Tân cảnh bao quanh BCH trung đoàn 42 trong đó có Đ/tá tư lệnh 22 và ban tham mưu sư đoàn.

Đơn vị tôi và chi đoàn thiết giáp Đ/u GIANG đã chặn đứng các đợt tấn công táo bạo vc định tròng lên sân bay nhỏ L 19 trước kho đạn và cách BCH trung đoàn 42 chừng 200m đường chim bay, suốt ngày 23 tháng 4 năm 72, phần đơn vị tôi chết 3 trong đó có 1 trung sĩ và 5 bị thương . Tất cả được đưa về hậu trạm kho đạn, phần thiết giáp 2 chiếc M113 bị bắn, tối hôm đó chúng

tôi rút vào kho đạn phòng thủ . Vào khoảng 5 giờ chiều ,tôi được lệnh Đ/tá ĐẠT gọi vào, ông niềm nở bảo tôi đem lính vào đào cho ông 2 cái hầm tròn cá nhân, 1 cho ông và 1 cho đ/tá Vi văn Bình,Tư lệnh phó ở ngoài trời bên cạnh trung tâm hành quân vì ở đây khi sáng đã bị trúng hỏa tiễn AT3 gây thiệt hại đáng kể. Loại vũ khí này lần đầu tiên được thấy,khi ban đêm nhìn quả đạn bay thật đẹp,màu sắc rực rỡ,vận tốc chậm có thể quẹo phải,trái hoặc lên xuống và rất hào nhiệt. Tôi cho lính vào thực hiện ngay đích thân kiểm soát,xong tôi mời Đ/tá ra xem để biết vị trí và chào tạm biệt trở ra vị trí phòng thủ. Không ngờ lần tạm biệt này trở thành vĩnh biệt vị Tư Lệnh.

Khoảng 9 giờ tối nhận điện báo có thiết giáp địch xuất hiện dưới khe suối trước mặt trung đoàn và không lâu sau đó 2 chiếc khác lù lù bò lên sân bay L19 nơi mà đơn vị tôi và thiết giáp đánh khi sáng rồi nằm im tại chỗ. Oan nghiệt thay đơn vị tôi không có một khẩu M72 chống chiến xa,tôi cho lục khắp kho đạn,nhưng không có khẩu nào, tôi gọi Đ/u Giang thiết giáp dùng chiến xa M41 bắn đi,tôi sẽ bắn trái sáng cho anh nhắm hạ,nhưng anh vẫn ậm ờ chờ đợi.. Nói về phòng thủ tổng quát chung quanh vòng đai trung đoàn 42 .Tiểu đoàn 1 th/tá CỘI bị đánh te tua trên đồi Quang Trung kéo về thủ phía Nam,tiểu đoàn 2 Th/tá Sơn cũng sức gọng gẩy càng phòng thủ dọc theo trục lộ hướng Đông trước mặt , tiểu đoàn 4 của Đ/u TRÍ chặn ở hướng chi khu Dakto ,đơn vị tôi 404 tk và thiết giáp án ngữ hướng tây bắc,cũng bị dập đầu lỗ trán chứ chẳng lành lặn gì.

Suốt đêm,Tôi mở máy đủ các tần số liên lạc ,nhận lệnh sư đoàn và trung đoàn. Tôi được biết Th/tá NHU trung đoàn phó 42, trước kia ông đã từng làm quận trưởng có lẽ ông giỏi về tham mưu hơn quân sự tác chiến nên đã bỏ mất rất nhiều cơ hội yểm trợ về không lực trong cơn hấp hối, ông rất ngớ ngẩn để hướng dẫn máy bay đánh các mục tiêu thiết giáp địch, đang chuẩn bị tấn công. Tôi nghe các phi công đang yểm trợ nói' Đ ,M. bay ngu quá tau vào núi trút bom rồi về vì hết xăng". Đau lòng thay,viên phi công bảo:"" tôi bỏ trái đỏ này xuống và từ đó anh cho biết mục tiêu bên phải bên trái xa gần bao nhiêu và phương góc anh nhìn, hoặc theo hướng đông tây nam bắc tôi sẽ đánh bom vào đó"".Nhưng tiếc thay ông chưa học cách điều chỉnh tác xạ làm sao biết chỉ điểm mục tiêu, ông cứ hỏi anh thấy nhà thờ không? thấy tháp nước tôi không? Viên phi công trả lời tối đen như mực và như thế viên phi công tức mình chửi thề vào núi trút bom. Nhìn lên tháp nước có cầu thang sắt leo lên bị AT3 bắn cháy những cộng sắt đỏ rực và có lẽ Th/tá trung đoàn phó đã ngủ yên ,không liên lạc được,nghe nói còn có một cố vấn Mỹ nữa.và cây đại liên 50 trên đó trở thành đồng sắt vụn.

Rạng sáng ngày 24 tháng 4 năm 72 tôi nháy ra khỏi hầm chỉ huy đến đứng bên cạnh Đ/u Giang đang tựa lưng vào chiếc M113 chỉ huy của anh,tôi bảo bắn đi,bắn đi hai chiếc thiết giáp địch đang từ từ di chuyển nhắm hướng BCH trung đoàn.Thiết giáp M41 Đ/u Giang vừa rờ máy thì những tiếng nổ vang rền,khói lửa bùng lên đen trời,khi tan khói những pháo tháp M41 bay đầu mất,mặc dù được núp sau bờ thành kho đạn. Tôi nói với Đ/u Giang coi chừng đơn vị anh có nội phản đặc công nên phá hủy thiết giáp,tôi đâu ngờ AT3 lại nhanh đến thế.

Từ hướng Bắc sân bay Phụng Hoàng thiết giáp địch cắm cờ mặt trận giải phóng nửa xanh nửa đỏ chạy rầm rập trên trục lộ tràn vào vị trí đóng quân của tôi vừa chạy vừa bắn,tôi bảo chạy rồi nháy qua bên kia bờ đất,thì chiếc thiết giáp chỉ huy Đ/u Giang bị bắn và anh bị thương.Chúng vừa chạy vừa bắn,bộ binh lục soát tử tung bắt Đ/u Giang và khoe " Tau bắn chết thằng Đ/u Hà Khôi tiểu đoàn trưởng Hắc báo chỉ huy căn cứ này rồi".Tôi nằm bên nghe lạnh người,làm sao chúng biết rõ tông tích ,tên họ cấp bậc,chức vụ một cách rành ròi. Tôi mặc bộ đồ bông ba mai đen may dính trên cổ áo,không tài nào tháo ra,giả bộ chết,nằm sấp,chen vào những xác chết

binh sĩ tôi bị tử thương ngày hôm qua không di tản được, tôi nín thở, không dám cựa cựa sợ chúng biết còn sống sẽ bắn bừa. Sau này tôi mới hiểu được tại sao chúng biết được tên họ cấp bậc vì chúng đã vào hầm chỉ huy của tôi thấy bộ đồ bỏ lại, nhìn vào áo là lý lịch khai rõ, không một lời gian dối, từ tên họ, cấp bậc đơn vị...

Trời sáng L19 bắt đầu bay lên chúng sợ có máy bay oanh kích sẽ bay theo ném bom nên vội vàng rút ra khỏi kho đạn, sợ kho đạn nổ, lợi dụng cơ hội này tôi sống lại lúi ra bờ rào và thu gom lính lại, hướng về phía Kontum bên tả, tìm đường thoát thân.

Thiết giáp địch tràn vào BTL tiền phương như chỗ không người, không còn lực lượng nào chống trả, không có M72, không có mìn chống chiến xa, mấy chiếc M41 của Đ/ư Giang vừa nổ máy đã được AT3 tặng cho mỗi chiếc một cái hôn bốc lửa thành bại liệt., chết đứng tại chỗ.

Theo tôi được biết, tin tức tình báo viễn thám đã báo cáo có thiết giáp địch nhưng BTL sư đoàn không tin là chúng có thể bò đến Tân Cảnh, cứ dự đoán chúng sẽ đánh Banhet nên tất cả vũ khí chống chiến xa ưu tiên cho tiền đồn này của BĐQ Biên phòng.

Tôi thu gom được hơn 40 quân, vì còn bản đồ máy C25 truyền tin, tôi gọi BCH trung đoàn, im lặng vô tuyến, Tôi gọi trung tâm hành quân sư đoàn vẫn bật tằm., Tôi ghen ngào muốn khóc, gần 10 năm lăn mình trong lửa đạn, tham dự các trận chiến ác liệt từ vùng hỏa tuyến Quảng Trị, Gio Linh, Cam Lộ, Ba Lòng, Khe Sanh, Lao Bảo nhưng chưa bao giờ thất trận tan hàng, thảm bại như trận chiến cao nguyên này. Tôi làm lữ dẫn lính chạy càng xa vùng khói lửa càng tốt, bây giờ còn đánh đấm gì nữa, cấp chỉ huy mình chẳng còn ai. Phía trước mặt có ngôi làng Thượng nhỏ, tôi định cho lính vào đó kiếm chút ít lương thực mang theo đi đường và hỏi thăm tin tức, vào cổng làng gặp một bé nhỏ người thượng cỡ 6 tuổi đứng khóc, cho lính thượng hỏi bé, được biết cha mẹ nó thất lạc, hỏi trong làng có ai, nó lắc đầu, trong làng có lính không?, nó gật đầu, hỏi đông không? đông, hỏi lính có giống như vậy không? không, Hỏi có đội nón sắt như vậy không nó lắc đầu, vậy thì chính thị VC rồi, nếu trước đây chắc chắn chúng tôi nhào vào kiếm chút chiến công bây giờ nghe hơi là phải chạy xa. Tôi ra lệnh bồng đứa bé chạy luôn, lại có tiếng xầm xì đã chạy mà còn mang thêm của nợ rắc rối. Đây là kinh nghiệm xương máu chiến trường, nếu thả đứa bé vào làng thì tức khắc sẽ bị truy kích hoặc các đơn vị khác VC sẽ chặn đánh, giữ bí mật trên đường rút lui. Đi hơn một Km nghe tiếng xì xào dưới bờ suối, được biết đó là dân làng sợ VC chạy xuống đó trốn, trả đứa bé cho dân làng và chúng tôi tiếp tục đi. Trời tối, không thấy đường bèn rải quân phòng thủ chờ sáng sớm tiếp tục. Khoảng 11 giờ đêm, bỗng xa xa những tiếng nổ vang rền, càng lúc càng rõ dần, khi nghe được những tiếng rít ghê rợn lạnh người những quả bom xé toạc màn không khí lao đầu xuống đất ghê tởm hơn tiếng nổ. Rừng núi cũng đáp lại những tiếng la thất thanh tiếng người sắp từ giã thế gian hận thù theo thần chết về địa phủ. Ai đã la thất thanh và đó là lời nói cuối cùng của đời người..xin trả lời quân ta bị thất lạc và..quân địch lớp lớp hăng say chực thu gom thêm những chiến thắng, nay banh thây, mất xác trong rừng núi âm u vùng cao nguyên này, đã làm trọn lời thề với Bác và Đảng SINH BẮC TỬ NAM.

Tôi biết đây là B52 rải thảm, trời kêu ai nấy dạ. Tôi bình tĩnh nằm nghiêng bên gốc cây miệng lâm râm Nam mô Quan Thế âm Bồ tát cứu nạn cứu khổ...có bao giờ tôi nghĩ đến kinh kệ, nhưng đứng trước cái chết cận kề tự nhiên nhớ lại. Một thoáng nghĩ trong đầu, có lẽ tôi cũng giống như ba tôi. bị thủ tiêu mất xác khi ông bị VC bắt từ năm 1946 sau ngày toàn quốc khởi nghĩa,, vì thuộc thành phần trí thức VNQĐĐ. Quảng Nam. Bỗng tiếng rít và tiếng nổ im bật, tôi nằm chờ hồi hợp 10 phút...15 phút trôi qua..tôi vùng dậy, gọi mật khẩu để thu quân” HẮC BÁO nếu có tiếng trả lời 404 là phe ta. Hơn 2 ngày không có hạt cơm trong bụng, tôi nhớ sự tới khúc

khoai mì khi băng qua rẫy thượng dừng chân nhỏ vài bụi. lụi sơ ăn lót dạ, còn lại bỏ vào túi làm lương khô dự trữ, bây giờ rút đầu mất tiếc đứt ruột hơn mất vàng

.Lần hồi cũng gom được non 20 tên phần đông là lính thượng, Trời bắt đầu sáng chúng tôi dò dẫm về hướng Nam khi ngửi mùi tử khí bốc lên(xác chết) và vấp phải những dây điện thoại, rã theo các giao thông hào tiến quân của địch, .Tôi tức tốc cho rút lui và bọc sâu về hướng Tây vì tôi đoán đây là ngoài vòng đai căn cứ Charlie Dù bị thất thủ ,giờ này chúng sẽ tràn về hướng Đông ra quốc lộ để chặn đường rút lui hoặc đánh viện binh,vậy ta càng sâu vào hướng tây càng an toàn hơn.

Lần mò tôi cũng dẫn được đám tàn quân thoát vòng vây địch về đến gần Kontum, từ trên sườn đồi nhìn xuống quốc lộ thấy có thiết giáp và lính bận áo rằn ri tôi nửa mừng nửa lo, cho ba tên lính Thượng xuống dò la tin tức, Hơn 2 giờ sau chúng trở lại,súng đạn mất hết tôi hỏi tại sao?? bị lính ĐQ thu,vừa nghe ĐQ biết là quân bạn tay chân tôi rã rời không bước thêm một bước,mặc dù có lính dìu đi,tôi bảo chạy ra báo có một Đại úy thám kích bị thương,cần tản thương. Một chiếc M113 chạy vào đưa tôi ra đường lộ và xe cứu thương đưa về hậu cứ.

Giả sử lúc lính về báo cáo là địch chắc tôi co dò nhảy tiếp để thoát thân chớ đâu dám xiủ,nằm chờ chết hoặc làm tù binh.

Tôi không rõ ngày tháng khai sinh của Thám kích nhưng ngày khai tử nó vào tháng tư mùa hè đỏ lửa 72.Các Đ Đ thám kích được sát nhập vào các Trung đoàn

.401TK,405TK vào trung đoàn 40 và 41. Vùng cao nguyên 403TK,404TK,406TK sát nhập vào Trung đoàn 42, riêng 402TK thuộc Tiểu khu Phú Bổn lại trở thành một Đ Đ Địa phương quân của tiểu khu này.,và chắc Thám kích sư đoàn 23 cũng thế.

Thám kích nghĩ cũng oai hùng nhưng cũng lắm cay nghiệt,hòa chung trong giòng Quân sử QLVNCH Vinh quang và tử nhục như hai mặt của tấm huy chương đi vào bóng tối 40 năm qua. Những sĩ quan từng là thám kích đã hy sinh trên chiến trường cho tôi một phút mặc niệm thương tiếc: cố Đ/u Trà ĐỢT 401 TK cố Tr/úy Phan văn CHẤN 405 TK,cố Đ/u Bùi toàn HẢO 405 TK Cố tr/u Lê văn SƠN 405 TK cố Tr/u Huỳnh CƯ 405TK cố Tr/tá Nguyễn tấn HẠNH,405 TK cố Đ/u LỤC 406TK cố Đ/u TẤN 406TK Cố Th/tá Ngô THẠNH 406 TK Cố TH/tá Ngô đình THIÊN 406 TK. ,một nén nhang thơm thấp muện cho đồng đội tôi mang hai chữ THÁM KÍCH

HÀ QUẾ LINH

Houston sau 40 năm giã từ danh xưng THÁM KÍCH

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnX3ZtQF5OZxxpx7Y74a9tD_R-yKw_A6UeyDhKzmGD9s%3Dg%40mail.gmail.com.

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM